

Om vi ikke skal bevare Lofoten, hva i alle dager skal vi da bevare, spør innleggsforfatteren.

Foto: Erik Veigård/NTB Scanpix

Lofoten – livets kilde

Min far ble sendt på lofotfiske da han var 15 år. Han forble aktiv fisker til han var 85. I min oppvekst var middagen selv-fisket omtrent alle hverdager. Jeg satte nok ikke så altfor mye pris på det da jeg var barn, men likevel: havet, fisken, Lofoten har for meg blitt stående som en av livets kilder.

«Hva er det Lofoten man svikter og hvem er disse sviktede», spurte en venn av meg noe retorisk her om dagen. Mitt svar var at Lofoten er både realitet (naturen og fisken) og symbol (på en annenledes framtid). Det første er vel åpenbart. Det handler om leveområdet til flere av verdens største fiskebestander. En natur som både fiskere, forskere og fagdirektorer sier er for sårbar for oljeutvinning. Dette burde være mer enn nok til å vedta varig vern.

Men Lofoten handler også om noe mye større, om jordkloden som helhet. Det står som symbolet på et livsvalg, på motet og viljen til å gå en annen vei. Skape et grønt samfunn. Legge bak oss forbrukets og materialismens evige vekst. Tenke over hva vi gjør med kloden vår hvis vi ikke bremses opp. Faktum er at verdens hav forsures raskere enn noen gang før i historien, og at klimaet på

jorden er på vei ut av kontroll. Det Internasjonale Energibyrådet slo nettopp fast at bare 1/3 av de fossile ressursene kan hentes opp, hvis vi vil unngå at temperaturøkningen løper løpsk. Tenk over det; vi må la to tredjedeler av oljen bli liggende. Da blir det brått veldig relevant å spørre: Om vi ikke skal bevare Lofoten, hva i alle dager skal vi da bevare?

For meg er økologien og miljøet bunnlinjen for politikken. Det er grunnmuren som skal sikre en grønn økonomi og et grønt velferdssamfunn for framtiden. En slik utvikling kan ikke skapes kun gjennom internasjonale avtaler og reguleringer. Positiv endring krever at noen går i forveien, har mot til å vise vei. Og da er det nettopp vi, rike Norge, som forbruker så mye mer enn folk flest i verden, som har et økologisk fotavtrykk hinsides det bærekraftige, som bør ta det ansvaret. Vi skal være modige. Vi skal vise vilje til å sette framtidens liv foran gammeldags tæring på jordens ressurser.

Så kan vi jo tilføye at den som går i forveien, vil være i front på vei inn i den grønne, økologisk balanserte økonomien som vil vokse fram. Et smart valg, til beste for livet på jorden. Første steg på veien er varig vern av Lofoten.

«For meg er økologien og miljøet bunnlinjen for politikken.»

Innlegg

SVEIN HAMMER
Tredjekandidat på De Grønnes stortingsvalgliste